

עמ"ת 56744/09/14 - מדינת ישראל נגד ר מ מ

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 56744-09-14 מדינת ישראל נ' מ

בפני כב' השופט כמאל סעב

מדינת ישראל	העוררת
ר מ מ	נגד המשיב

החלטה

לפניי ערר על החלטת בית משפט השלום בקריות אשר ניתנה על ידי כב' השופטת פנינה לוקיץ' ביום 23.9.14 בתיק מ"ת 55736-09-14.

המשיב נעצר, נחקר ובתום החקירה הוגש נגדו כתב אישום המייחס לו עבירה של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) - (פרט אישום שני), וכן עבירה של אימים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, הזק לרכוש במזיד, עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין ותקיפה סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לאותו חוק (פרט אישום ראשון).

בכתב האישום (בפרט הראשון) נטען כי ביום 19.9.14 (להלן: יום האירוע) בסמוך לביתם של בני הזוג, התנהל ויכוח ביחס למפתחות הרכב כשבמהלך הוויכוח תקף המשיב את המתלוננת בכך שתפס אותה בידה הימנית וזרקה לעבר הרצפה.

במהלך יום האירוע בשעה 02:00 ניגש המשיב אל המתלוננת וביקש לקיים עמה יחסי אשות, אך זו סירבה ובתגובה לכך, החל לקלל אותה וזרק את שלטי הטלוויזיה לרצפה. כתוצאה ממעשיו, השלטים נשברו.

המשיב איים באותה הזדמנות על המתלוננת בכוונה להפחידה ולהקניטה במלים "**אני אעשה לך גיהינום**".

בפרט האישום השני הוסיפה העוררת וטענה, כי לאחר האירוע שהתרחש כמתואר בפרט האישום הראשון, נעצר המשיב

ושוחרר ביום 22.9.14 בתנאים של הרחקה ואיסור שהייה בכל מקום הנמצא בעיר מגורי בני הזוג, זאת למשך 14 יום. כמו כן נאסר עליו ליצור קשר עם המתלוננת (להלן: **ההוראה החוקית**).

לאחר שחרורו מהמעצר הראשון, ולמרות האמור לעיל, הגיע המשיב ביום 22.9.14 בסביבות השעה 13:00 לבית המתלוננת, הכניס את המפתח וניסה להיכנס לתוך הדירה. המתלוננת הודיעה לו כי אסור לו להיכנס ובתגובה לכך הוא המשיך לצלצל באינטרקום. המתלוננת הזמינה את המשטרה והמשיב נעצר.

כאמור, בעקבות מעצרו השני של המשיב, הוגש כתב אישום ובקשה למעצר עד תום ההליכים.

בית משפט השלום הנכבד לא מצא מקום להפנות את המשיב לשירות המבחן, קיים דיון בבקשה, שמע את טענות הצדדים והחליט לדחות את הבקשה של העוררת ולהורות על שחרורו של המשיב בתנאים מגבילים. מכאן הערר שבפניי.

ראוי לציין כבר כאן, כי המשיב ביקש שלא להיות מיוצג על ידי הסנגוריה הציבורית בבית משפט השלום, ועקב כך בית המשפט שיחרר את הסנגוריה הציבורית מייצוג המשיב. בדיון בפניי הוסבר למשיב כי הוא זכאי להיות מיוצג בהליך זה, אך גם כאן הוא בחר לוותר על זכותו, ולכן לא מצאתי מקום למנות לו סנגור מטעם הסנגוריה הציבורית.

העוררת טוענת, כי בית משפט השלום טעה משדחה את הבקשה. הנסיבות מצביעות על מסוכנותו של המשיב והתנהלותו לאחר שחרורו מהמעצר הראשון מעידה על רמת מסוכנותו ומוכיחה כי חלופת מעצר אינה יכולה לצמצם מסוכנות זו או להפחיתה. העובדה שהמשיב הפר הוראה חוקית מיד עם מתן ההחלטה של בית המשפט, מבטאת את יחסו המזלזל לרשויות האכיפה ופוגעת באמון שבית המשפט נתן בו.

עוד טענה העוררת כי טעה בית משפט השלום מששחרר את המשיב ללא כל פיקוח אנושי או אזוק אלקטרוני ומבלי לקבל תסקיר מעצר של שירות המבחן.

לדעת העוררת, אין בהרחקת המשיב ממקום מגוריה של המתלוננת כדי להבטיח את שלומה ולמנוע מהמשיב לסכן את ביטחונה של המתלוננת, בהתחשב בעברו המכביד.

כאן המקום לציין, כי תיק החקירה הנוגע למשיב נמסר לעיוני. לאחר שעיינתי מצאתי רישום פלילי ביחס לעבירות תעבורה ועבירות פליליות. מהרישום התעבורתי עולה, כי המשיב ביצע כ-107 עבירות תעבורה שבחלקן הגדול עבירות טכניות ולא מהותיות. כמו כן מהרישום הפלילי עולה, כי המשיב הורשע בעבירות של הסגת גבול (בשנת 1996), עבירה של תקיפה גורמת חבלה ממש (בן זוג, בשנת 2009) בגינה נדון למאסר מותנה, עבירה של אימים והפרת הוראה חוקית (בשנת 2004) - התיק נסגר עקב מצבו הנפשי, קרי; שהנאשם אינו כשיר לעמוד לדין ועבירה נוספת של החזקה ושימוש בסם (בשנת 1994) שבגינה נידון למאסר על תנאי.

המשיב מכחיש את הנטען בכתב האישום, למעט העובדה שהוא שבר את שלטי הטלוויזיה, וטוען כי הוא לא ביצע את העבירות המיוחסות לו, וביקש לדחות את הערר.

לאחר שעיינתי בהחלטת בית משפט השלום הנכבד, בחומר החקירה, בהודעת הערר, בהרשעות הקודמות (פלילי ותעבורתי) ושמעתי את טענות הצדדים, אני מחליט לדחות את הערר.

אומנם בית משפט השלום קבע בהחלטתו, ואני תמים דעים אתו, שקיימות ראיות לכאורה שמתבססות בעיקר על עדותה של המתלוננת וראיות נוספות שמחזקות ראייה זו. אולם, אין להתעלם מכך כי המשיב מתכחש לטענות המתלוננת ומעלה גרסה נוגדת, כך שהסיכוי שבית המשפט שישמע את הראיות יאמץ גרסה של אחד משני הצדדים, אינו תלוש מהמציאות. מכאן, שבמידה ובית המשפט יאמץ את גרסת המשיב, קיים סיכוי - מבלי לקבוע מה רמתו של סיכוי זה - שהמשיב יזוכה מהעבירות העיקריות.

בית משפט השלום נתן את דעתו לכל השיקולים והאינטרסים שמתבקשים בהליך מסוג זה, לרבות מסוכנות המשיב, חלופת המעצר ואופייה, מבלי להתעלם מכך שדרושה חלופה שתצמצם את מסוכנותו של המשיב ותבטיח את שלומה וביטחונה של המתלוננת.

בית משפט השלום לא התעלם גם מהתנהלותו הקודמת של המשיב לאחר ששוחרר מהמעצר הראשון ומצא כי יש להעדיף בנסיבות העניין את חלופת המעצר תוך קביעת תנאים מקפידים כגון, צו הרחקה והפקדה כספית משמעותית.

אומנם, נוהג בית המשפט להחליט בבקשה למעצר עד תום ההליכים לאחר קבלת תסקיר מעצר, אך בהתחשב בנסיבות ובימים שבהם אנו מצויים (ערב ראש השנה), נהג בית משפט השלום בדרך נכונה כשלא ראה צורך בקבלת תסקיר מעצר, דבר שהיה מביא להתמשכות ההליך בהיות המשיב במעצר, גם בימים אלו. מה גם שהוא החליט להעדיף את החלופה על פני המעצר.

מכל המקובץ, ברי כי, אין כל מקום להתערב בהחלטת בית משפט השלום הנכבד, ועל כן אני דוחה את הערר.

במידה והמשיב קיים את התנאים שנקבעו על ידי בית משפט השלום, הוא ישוחרר. אולם, אם לא עלה בידו לקיים את התנאים שנקבעו, יובא לפני שופט שלום, מוקדם ככל שניתן.

אם המשיב ישוחרר יש לאפשר לו ליטול את חפציו האישיים מהבית בו מתגוררת המתלוננת בליווי משטרת.

ניתנה היום, כ"ט אלול תשע"ד, 24 ספטמבר 2014, במעמד באת כוח העוררת עו"ד גב' אתי קרייף, משיב בעצמו בליווי שב"ס.